

Csillagsors

Vörös óriásból
fehér törpe
sugárzón roskad össze –
fényét elpazarolva,
világűrbe szórja,
jut melegéből a földre,
pislákoló szemekbe,
holtsápadt arcokba –

mint mondat végi pont,
vers végén fölragyogna.

Elsötétült képernyő

Szabadság tér –
rég MTV székház
főlépcsőjén állsz,
mint harmincas éveidben,
még abban a hitben,
hogy a felvevőgép átvilágít,
félrevert a szíved.

Vár már 'arany alkony',
öregeid a túlsó parton,
hiúság mit számít?
Ajtót mutatott ez a ház is,
'csillag' csak az Atya Isten
lábánál lehetsz,
ott ragyoghat akárki.

Ragozás

Lomha főnevet mozgat
a cselekvő ige,
csak helyesen ragozzad –
szelet vet,
vizet áraszt,
földet forgat,
lelket föltámaszt;

történés, létezés amott,
zsinórirással csavaros
összetett mondat,
sok kajla ékezet,
fontoskodó írásjelek,
ahogy hangsúly vetül,
az ige megtestesül.

